

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 155/07-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť PaedDr. M. U., P., zastúpenej advokátom JUDr. Ing. B. P., B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 210/2006, ako aj jeho rozsudkom sp. zn. 17 Co 210/2006 z 12. decembra 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PaedDr. M. U. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2007 doručená sťažnosť PaedDr. M. U. (ďalej len „sťažovateľka“) doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 16. mája 2007, v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trenčíne

(ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 210/2006, ako aj jeho rozsudkom sp. zn. 17 Co 210/2006 z 12. decembra 2006.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla, že sa „... podaním žaloby dňa 02. 01. 2001 na Okresný súd v Prievidzi, domáhala vyslovenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, ktorá jej bola fakticky prečítaná žalovaným S. v P., podľa žalovaného však 28. 08. 2000.

Dňa 18. 02. 2003, Okresný súd v Prievidzi na základe rozporných výpovedí svedkov vyhlásil rozsudok k č. k. 4 C 2/01-99, voči ktorému sťažovateľka v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie.

Dňa 02. 09. 2003, odvolací súd v Trenčíne, uznesením 17 Co 99/03-115, rozsudok Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 18. 02. 2003, zrušil a vrátil vec späť na doplnenie dokazovania.

Dňa 09. 12. 2003 vyniesol Okresný súd v Prievidzi, po doplnení dokazovania rozsudok vo veci k č. k. 4 C 2/2001-132, ktorým prvostupňový súd určil, že výpoveď je neplatná a pracovný pomer sťažovateľky u žalovaného trvá naďalej. Proti tomuto rozsudku Okresného súdu v Prievidzi sa v zákonom stanovenej lehote odvolal žalovaný.

07. 09. 2004, Krajský súd v Trenčíne, vyniesol rozsudok 17 Co 73/-162, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 09. 12. 2003 a žalobu sťažovateľky zamietol. PaedDr. M. U. sa v zákonom stanovenej lehote dovolala na Najvyšší súd SR.

Na dovolanie sťažovateľky vo veci rozhodol Najvyšší súd SR, ktorý svojim rozsudkom č. k. 1 Cdo 224/2004-192 zo dňa 28. 04. 2005 zrušil rozsudok KS v Trenčíne zo 07. 09. 2004 a vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku vyslovil názor, pri výpovedi z pracovného pomeru podľa § 46 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce (účinnom v čase dania výpovede) musia byť splnené všetky zákonné predpoklady vymedzujúce tento výpovedný dôvod.

Najvyšší súd SR tiež vyslovil názor, že pri posudzovaní splnenia jedného zo zákonných predpokladov platnej výpovede vyplývajúceho z ust. § 46 ods. 2 ZP výsledky vykonaného dokazovania nesvedčia pre záver, že bola splnená aj táto podmienka. V konaní nebolo dostatočným spôsobom zistené, či skutočne v čase podania výpovede sťažovateľky nemal odporca pre ňu voľné miesto a či teda vo vzťahu k sťažovateľke mal splniť ponukovú

povinnosť v zmysle § 46 ods. 2 ZP.

Následne Krajský súd v Trenčíne svojím uznesením č. k. 17 Co 142/05-202 zo dňa 03. 08. 2005 rozsudok okresného súdu zo dňa 09. 12. 2003 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že na splnenie hmotno-právnej podmienky podľa § 46 ods. 2 ZP bude povinnosťou Okresného súdu vykonávať dokazovanie a to vypočutím účastníkov na otázku, či boli voľné pracovné miesta v čase predmetnej výpovede, prehľadom zamestnancov podľa organizačnej štruktúry pred a po organizačnej zmene.

Súd viazaný právnym názorom vyšších súdov v tomto prípade Najvyššieho súdu SR a krajského súdu doplnil vo veci dokazovanie výsluchom sťažovateľky a štatutárneho zástupcu odporcu, oboznámením sa s pracovnými úväzkami učiteľov u odporcu k 01. 09. 2000, organizačnou schémou odporcu pred zmenou zo dňa 19. 05. 2000 a po organizačnej zmene k 01. 09. 2000.

Dňa 17. 01. 2006 sa Okresný súd v Prievidzi hmotnoprávnu podmienkou výpovede z pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa podľa § 46 ods. 1. písm. c) zaoberal, ale máme za to že nie v dostatočnom rozsahu zistil či v čase dania výpovede, zamestnávateľ nemal pre sťažovateľku žiadnu prácu a to ani v rozsahu, v ktorom požadovala, čo by predstavovalo polovičný pracovný úväzok.

Zamestnávateľ nepreukázal, že si nemohol splniť svoju ponukovú povinnosť, pretože podľa názoru sťažovateľky mal možnosť sťažovateľku i naďalej zamestnávať v mieste, ktoré bolo dojednané ako miesto výkonu práce, a teda nešlo o absolútnu nemožnosť zamestnanca ďalej zamestnávať. Z toho dôvodu nie je možné považovať za splnené, dodržanie zákonných povinností vyplývajúcej pre zamestnávateľa z ustanovenia § 46 ods. 2 Zákonníka práce.

Podľa tvrdenia žalovaného, bolo v školskom roku 1999/2000 celkom 18 tried (v 1. ročníku 3 triedy) a v školskom roku 2000/2001, celkom 16 tried, čo podľa predložených výkazov (rozvrhov učiteľov) bola účelovo uvádzaná nepravda, vzhľadom na to, že skutočný počet tried v tom čase bol 17 (v 1. ročníku 4 triedy) a k 30. 09. 2001 (v 1. ročníku až 5 tried).

Sťažovateľka k mesiacu júl roku 2000, mala 21 hodinový pracovný úväzok a k mesiacu september roku 2000 mala už len 2 hodinový pracovný úväzok. Hodiny sťažovateľky boli prerozdelené medzi učiteľov, ako hodiny nadčasové. Z uvedeného zoznamu vyplýva, že najmenej osem učiteľov má v úväzku nadčasové hodiny, ktoré

vzhľadom na svoju odbornosť a pedagogickú spôsobilosť mohla sťažovateľka plnohodnotne vyučovať.

Napriek uvedeným skutočnostiam Okresný súd v Prievidzi dňa 12. 05. 2005, vo veci rozhodol zamietnutím žaloby.

Krajský súd v Trenčíne č. k. 17 Co/210/2006-350, dňa 12. 12. 2006, rozsudok Okresného súdu potvrdil a návrhu na opravu dôvodov prvostupňového rozsudku nevyhovел. V zákonom stanovenej lehote sa PaedDr. M. U. dovoľáva na Najvyšší súd SR, sp. zn. 4 C/2/2001“.

V doplnení sťažnosti reagujúcom na výzvu ústavného súdu z 2. mája 2007 doručenom ústavnému súdu 16. mája 2007 sťažovateľka odstránila rozpor spočívajúci v nesprávnom označení napadnutého konania a rozhodnutia krajského súdu a navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Konaním Krajského súdu v Trenčíne vedením pod č. k. 17 Co 210/2006-350, bolo porušené základné ústavné právo PaedDr. M. U., (...), bytom P, zakotvené v čl. 36 ods. b), Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 17 Co 210/2006-350, zo dňa 12. 12. 2006 a vracia vec na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje v konaní na Krajskom súde v Trenčíne, č. k. 17 Co 210/2006-350, pokračovať v porušovaní práva vyjadreného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 500.000,- Sk (slovom päťstotisíc Sk), ktoré je povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd Slovenskej republiky, ukladá Krajskému súdu v Trenčíne zaplatiť trovy právneho zastupovania PaedDr. M. U., bytom P., za zastupovanie v konaní pred Ústavným súdom SR, na účet advokáta JUDr. Ing. B. P. ...“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 36 písm. b) ústavy zákon zabezpečuje zamestnancom najmä ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. V zmysle uvedeného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť

porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03).

Podľa názoru sťažovateľky k porušeniu čl. 36 písm. b) ústavy postupom a rozhodnutím krajského súdu v napadnutom konaní došlo „... tým spôsobom, že riaditeľ S. ignoroval základné zásady podmienok výpovede z pracovného pomeru“ a že v konaní nebolo dostatočne preukázané, že na relevantné skončenie pracovného pomeru so sťažovateľkou boli splnené všetky hmotnoprávne podmienky stanovené príslušnými ustanoveniami Zákonníka práce.

Krajský súd v odôvodnení sťažnosťou napadnutého rozsudku sp. zn. 17 Co 210/2006 z 12. decembra 2006 okrem iného uviedol, že:

„Okresný súd svojim rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala vyslovenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, ktorá jej bola daná žalovaným 28. 8. 2000 podľa § 46 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce. O trovách rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Uznesením zo dňa 19. júna 2006 nevyhovel návrhu navrhovateľky na opravu odôvodnenia svojho rozsudku. Prvostupňový súd svoj rozsudok odôvodnil odkazom na predchádzajúce rozhodnutia okresného i krajského súdu a citoval dôvody rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 4. 2005. Vykonané dokazovanie vyhodnotil tak, že v konaní bola splnené všetky podmienky platnosti výpovede v zmysle ust. § 46 Zákonníka práce. Spoukazom na právny názor Najvyššieho súdu SR i Krajského súdu v Trenčíne ustálil, že okrem hmotnoprávnej podmienky výpovede podľa § 46 ods. 2 Zákonníka práce boli ďalšie hmotnoprávne podmienky predmetnej výpovede splnené, a teda z tohto pohľadu bola výpoveď platná. V doplňujúcom dokazovaní sa už nezaoberal splnením podmienky podľa § 59 ods. 2, 3 Zákonníka práce, ani existenciou výpovedného dôvodu podľa § 46 ods. 1 písm. c). Vychádzal pritom z právneho názoru Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého ak príslušný odborový orgán v dobe do 15 dní odo dňa, kedy bol odporcom požiadany o predchádzajúci súhlas k rozviazaniu pracovného pomeru s navrhovateľkou podľa § 46 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce, tento písomne neodmietol, platí v zmysle § 59 ods. 2 veta druhá Zákonníka práce, že požadovaný súhlas bol udelený. (...)

Proti rozsudku okresného súdu podala v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla jeho zmenu a vyhovie žaloby v celom rozsahu. Prvostupňovému súdu vyčítala nesprávne a nedostatočné vyhodnotenie dôkazov, ktoré mu boli predkladané. Spochybnila závery prvostupňového súdu o splnení hmotnoprávnej podmienky výpovede podľa 46 ods. 2 Zákonníka práce. (...)

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny. (...)

V prejednávanej veci dal žalovaný žalobkyňi výpoveď dňa 24. augusta 2000. Vo výpovedi výslovne uviedol, že rozhodnutím riaditeľa S. P. č. 1/2000 zo dňa 19. mája 2000 došlo k racionalizačným opatreniam, v rámci ktorých dochádza k zníženiu počtu tried a vyučovacích hodín. V dôsledku uvedených racionalizačných opatrení sa potom stala žalobkyňa nadbytočnou, a preto jej dáva výpoveď podľa § 46 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce - zníženie stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce.

Je nepochybné, že žalobníčka vykonávala u žalovaného prácu učiteľa. Prvostupňový súd konštatuje v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s dôvodmi rozsudku Najvyššieho súdu SR, že predpokladom výpovede zamestnancovi podľa § 46 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce je postup podľa § 46 ods. 2 Zákonníka práce, teda že výpoveď možno dať len vtedy, ak zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce, ani v mieste jeho bydliska, a to ani po predchádzajúcej príprave alebo zamestnanec nie je ochotný prejsť na inú pre neho vhodnú prácu, ktorú mu zamestnávateľ ponúkol v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce, alebo v jeho bydlisku, alebo podrobiť sa predchádzajúcej príprave na túto inú prácu. Nemožnosť zamestnanca ďalej zamestnávať ďalej znamená, že zamestnávateľ nemá pre zamestnanca žiadnu prácu, a teda ide o absolútnu nemožnosť zamestnanca ďalej zamestnávať. Zamestnávateľ musí totiž zamestnancovi ponúknuť akékoľvek voľné miesto, ktoré je k dispozícii v dobe výpovede, a to nielen miesto zodpovedajúce pôvodnej pracovnej zmluve poprípade kvalifikácii zamestnanca kedykoľvek získanej, aj keď toto miesto vyžaduje predchádzajúcu prípravu. Podmienka platnej výpovede je teda splnená nielen vtedy, ak odmietne zamestnanec ponuku inej pre neho vhodnej práce, ale aj v prípade ak zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať preto, že takúto prácu pre neho nemá. Z uvedeného ustanovenia však nevyplýva povinnosť zamestnávateľa

vytvárať pre zamestnanca, ktorý sa stal v dôsledku rozhodnutia o organizačnej zmene nadbytočným nové pracovné príležitosti, aby mohol vykonať ponuku v zmysle § 46 ods. 2 Zákonníka práce a rovnako nieje zmyslom uvedeného ustanovenia, aby ponúkal prácu, o ktorej je zrejmé, že aj na ponúknutom mieste bude zamestnanec nadbytočný. Aby bola splnená ponuková povinnosť, musí mať zamestnávateľ potrebu, aby určitá pracovná činnosť bola reálne vykonávaná.

V prejednávanej veci je potrebné poukázať na to, že žalobníčke bola daná výpoveď preto, že v dôsledku podstatného zníženia vyučovacej povinnosti pedagogických zamestnancov u žalovaného sa existujúci počet pedagogických zamestnancov stal pre neho neefektívnym, a preto 19. 5. 2000 vydal rozhodnutie o znížení stavu zamestnancov za účelom zvýšenia efektívnosti práce. Vzhľadom na to, že žalobníčke bola daná výpoveď práve v dôsledku takej zmeny, ktorá spočívala v znížení počtu učiteľov je pojmovo vylúčené predpokladať, že žalovaný ako zamestnávateľ mal možnosť ponúknuť žalobníčke iné miesto učiteľa na tejto škole. (...)

Vzhľadom na to, že pre rozhodnutie veci bolo podstatné posúdenie toho, či žalovaný mohol reálne ponúknuť žalobníčke voľné pracovné miesto, ktoré by mohla skutočne obsadiť, zamestnávateľ však preukázal, že nemá pre žalobníčku žiadnu vhodnú prácu, a teda nemá ju možnosť ďalej zamestnávať. Tým je aj splnená podmienka platnej výpovede podľa § 46 ods. 2 Zákonníka práce. (...)

Nebolo možné vyhovieť ani návrhu žalobníčky na opravu odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Žalobníčka v návrhu na opravu odôvodnenia v podstate vyčítala prvostupňovému súdu nedostatočné zistenie skutkového stavu, prípadne nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov. Uvedenými skutočnosťami sa zaoberal odvolací súd vyššie v rámci rozhodovania o odvolaní žalobníčky proti rozsudku vo veci samej.

Odvolací súd preto nezistil žiadny dôvod na opravu dôvodov rozsudku prvostupňového súdu tak, ako to predpokladá ust. § 165 ods. 1 O. s. p.“

Ústavný súd preskúmal sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 17 Co 210/2006 z 12. decembra 2006 a nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné tento rozsudok označiť za arbitrárny. Obdobne ústavný súd preskúmal

aj postup krajského súdu v konaní z pohľadu eventuality porušenia práv sťažovateľky podľa čl. 36 písm. b) ústavy a konštatuje, že porušenie označeného základného práva nezistil.

Ústavný súd sa pri výkone svojej funkcie podľa ústavy zameriava na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie vnútroštátnych právnych predpisov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a slobodách.

V zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 36 tejto ústavy možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky, ktorého súčasťou je aj právo na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania, patrí medzi tie práva, ktorých sa možno domáhať v tom rozsahu, ktorý ustanovuje Zákonník práce a súvisiace predpisy. Ústavný súd preto zvlášť skúmal, či v danom prípade neboli ustanovenia zákonov aplikované spôsobom, ktorý by prerástol do porušenia označených ústavných práv sťažovateľky, a zistil, že to tak nie je. Krajský súd sa primerane vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky a relevantné ustanovenia Zákonníka práce aplikoval spôsobom, ktorý neodporuje ich zneniu, účelu ani označeným článkom ústavy.

Právo na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania podľa čl. 36 písm. b) ústavy neznamena nemennosť, resp. zákaz skončiť pracovný pomer so zamestnancom, pokiaľ sa tak stane v súlade s ústavnými a zákonnými limitmi, ktoré sa na takýto postup zamestnávateľa vzťahujú (v konkrétnom prípade platia najmä ustanovenia Zákonníka práce účinného v relevantnom období). Odporca mal nepochybne právo v rámci úsporných a racionalizačných opatrení zrušiť pracovné miesto a dať podľa svojho uváženia výpoveď z pracovného pomeru jednému zo zamestnancov, ktorí pracujú v uvedenom zaradení.

Sťažovateľka nesúhlasila s výpoveďou z pracovného pomeru z dôvodu nadbytočnosti podľa príslušných ustanovení Zákonníka práce, ktorú jej odporca doručil, preto si uplatnila ochranu svojich práv pred všeobecnými súdmi, na ktorú mala nepochybne nárok. Krajský

súd ako odvolací súd preskúmal postup okresného súdu v konaní o vyslovenie neplatnosti výpovede, dospel však k záveru, že okresný súd správne posúdil skutkový stav uvedenej veci a výpoveď daná odporcom sťažovateľke je v súlade s právnymi predpismi, preto svojím rozsudkom sp. zn. 17 Co 210/2006 z 12. decembra 2006 potvrdil rozhodnutie okresného súdu, pričom v jeho rozhodnutí bol rešpektovaný skutkový a právny stav v čase, keď nastala relevantná právna skutočnosť. Krajský súd v odôvodnení rozsudku analyzoval zo skutkového a právneho hľadiska napadnutý rozsudok okresného súdu a takisto sa vysporiadal aj s argumentáciou sťažovateľky uvedenou v odvolaní proti rozsudku okresného súdu. Ústavný súd pri preskúmaní rozsudku krajského súdu sp. zn. 17 Co 210/2006 z 12. decembra 2006 nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné tento rozsudok označiť za nezlučiteľný s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou ustanovenými princípmi súdneho rozhodovania (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Z uvedeného dôvodu podľa názoru ústavného súdu nejestvuje ani príčinná súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľky a postupom krajského súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľkou označeného základného práva. Skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia.

O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak podľa názoru ústavného súdu nestalo.

Ústavný súd zároveň v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou vyslovuje názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocésne princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym

orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (II. ÚS 78/05).

Keďže s ohľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu nemá žiadnu vecnú súvislosť s tvrdeným porušením základného práva sťažovateľky proti svojvoľnému prepusteniu zo zamestnania podľa čl. 36 písm. b) ústavy, odmietol jej sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom ako zjavne neopodstatnenú.

V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáhala. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Rozhodnutie o prikázaní konať vo veci podľa osobitných predpisov je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Keďže sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane zastúpená advokátom sa v návrhu na rozhodnutie sťažnosti, resp. ani v jeho doplnení nedomáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v napadnutom konaní krajského súdu, ale iba navrhla vysloviť zákaz „... pokračovať v porušovaní práva vyjadreného v čl. 48 ods. 2 ústavy SR“, ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľky na začatie konania v zmysle čl. 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde sa touto časťou sťažnosti nemohol zaoberať.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších nárokoch uplatnených sťažovateľkou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2007